

Poština plačana v gotovini.

GLEDALIŠKI LIST

NARODNEGA GLEDALIŠČA V LJUBLJANI

UREDNIK: CIRIL DEBEVEC

SEZONA 1928/29

31. MAJA 1929

ŠTEVILKA

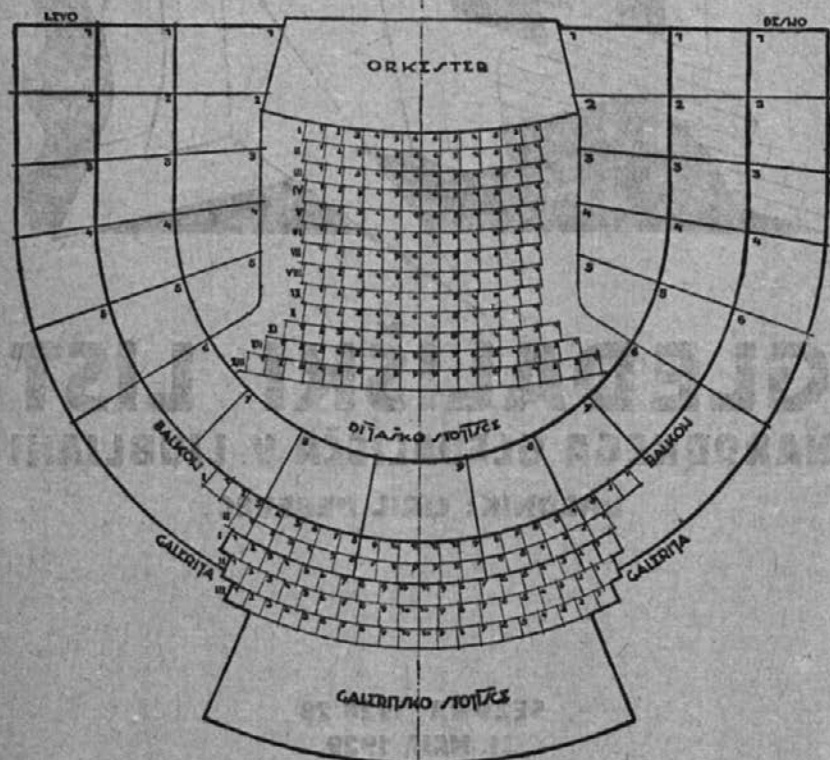
17

IZHAJA DVAKRAT NA MESEC   CENA DIN 3

NARODNO GLEDALIŠČE V LJUBLJANI

RAZVRSTITEV SEDEŽEV

DRAMA

GLEDALIŠKI LIST

NARODNEGA GLEDALIŠČA V LJUBLJANI

Izhaja dvakrat na mesec

Cena Din 3.—

Hermon Oulđ v Ljubljani

Začetkom junija bo posetil Ljubljano znani angleški publicist in dramatik Hermon Oulđ, generatni tajnik svetovne zveze Pen-Klubov v Londonu. Ob tej priliki bo uprizorila ljubljanska drama njegovo igro v devetih slikah „Piskač se smeje“. Slavnostno obilježje pa zadobi ta predstava zlasti s tem, da bo doživela na našem odru v slovenskem prevodu svoj krst, ker doslej sploh še ni bila nikjer uprizorjena. V snovanju prijateljstva in poglobljanju kulturnih stikov med mogočnim angleškim in našim slovenskim narodom lahko smatramo ta praznični dogodek, ki je prvi svoje vrste v zgodovini našega gledališča, za dragoceno redkost in pomemben, važen mejnik.

Hermon Oulđ se je rodil l. 1886. v Londonu. Spočetki je bil po poklicu igralec, toda kmalu se je od gledališča poslovil in se posvetil izključno publicistiki in leposlovju. Napisal je celo vrsto del, od katerih naj navedemo samo najvažnejše, kakor trifologijo „The Light Comedian“, „The Dance of Life“ in „The Piper laughs“. Srednji del te trifologije so igrali že tudi v Londonu, Parizu in Berlinu ter ga pravkar pripravljajo tudi v Zagrebu, dočim pride, kakor omenjeno, „The Piper laughs“ v Ljubljani prvič na oder. Znanе so tudi njegove drame „The Moon Rides High“, „What fools these Mortals be“, „The Black Virgin“ in pa enodejanke „Episode“, „Claude“ in „The Pathfinder“. Njegova zbirka otroških iger „New Plays from Old Stories“ je prevedena tudi v nemščino.

Prvič je prišel Mr. Oulđ med Slovence lanskega leta in sicer se je mudil delj časa na Bledu. Letos nas posesti ob pomembnejši priliki drugič. Odličnega gosta v našem gledališču iskreno pozdravljamo in mu kličemo: dobrodošli!

Junak drame »Piskač se smeje«, Beresford Harrowfield, je v povojnem času splošne korupcije anomalija. Čemu? Ker se kot sin imovitega graščaka naseli v umazanem delavskem slumu vzhodnega Londona, East Enda, vzame služkinjo za ženo in se ogreva za idejo samožrtvovanja. Že kot otrok je kazal bajè znake podzavestne abnormalnosti: nekoč si je razpraskal s piščalko obraz, da bi zbudil s svojo bolečino v ljudeh čut sožalja. Ko je služil v ladjenici, se je dal iz psihopatičnega sočustvovanja 3 mesece zapreti namesto delavca Georga Brendla, ki je v veliki bedi ukradel vrečo moke, da bi rešil gladujočo obitelj pogina. To »božansko« uslugu mu povrne človek praktičnega življenja, Brendle, s človeško klopoto. Izpodriva ga v njegovi politični karijeri, nastopivši kot kandidat Rdečih. (Ould ne prikazuje dejanskih političnih strank, temveč nudi le tipe, izluščeno jedro posameznih političnih stremeljenj po vojni, zato so njegovi politiki prav takó domači v tujini kakor doma na Angleškem.)

Prožet z idejo samožrtvovanja (slično idejo obdeluje tudi francoski pisatelj Philéas Lebesgue v drami *Le Don Suprême* in jo je rabil indijski sociolog Gandhi v svoji pedagoški praksi), dobro poznavajoč delavske razmere in obsojajoč kupčijsko politično igro meščanskih strank (ga. Binding) Modrih, Zelenih in Rumenih, sklene Beresford kandidirati kot delavski zastopnik in ozdraviti nezdrave povojne razmere. Močna individualnost brez kakršnihkoli človeških spon in predsodkov (»sam dajem življenju obliko, smer, uspeh«, 3. prizor), poosebljena življenska sila Piskač (»pogledal sem ti v dušo in sem našel svojo sliko v njej«, 3. prizor), hoče posvetiti svoje moči in izkustva trpečim in zatiranim. Iz nasprotja praktičnega življenja in čiste ideje pa se razvije spor. Tu je izvor Beresfordove tragične krivde. Konservativni, praktični oče ga razdedini, nezadovoljna mati se poslovi in odide v svojo graščino, realno misleča žena Olga prične proti njemu iz »dobrega namena« zahrbtno spletkariti.

Na usodni seji sodrugov doživi mladi kandidat bridko razočaranje. Rdeči odborniki, ki so pričakovali od aristokratskega kandidata mastne gmotne podpore za volilni sklad in agitacijo, odklonijo cinično njegovo dobro voljo in pošteno srce (»ali naj postavimo devico za kandidata«). Edini mehki, solzavi Wray mu prisega zvestobo. Takó splava Beresfordova kandidatura na rdeči listi po vodi in on je politično ubit. (Piskač mu predoči lutke, ki skačejo in mahajo po volji tistih, ki jih vlečejo za vrvice.)

Zdaj sklene Beresford na prigovarjanje Wraya kandidirati samostojno. Javni nos, ga. Binding, se zadovoljno smeje v pest: takó bodo Rdeči razcepljeni in izvolitev kandidata združenih Modrih, Zelenih in Rumenih je zasigurana. Njegova žena Olga, krepka, praktična, izoblikovana ženska, ki pravi »da se zdrave žene vedno zavedajo, kaj hočejo in da to z vztrajnostjo tudi dosežejo«, pa ni zadovoljna z njegovim ukrepom. Vse sile zastavi, »da bi rešila Beresforda pred samim seboj«, to je, da bi ga rešila blazne ideje

o samožrtvovanju, ga odtegnila političnemu metežu in ga privezala k obiteljskemu ognjišču. Namen ni bil slab. Izbrala pa je umazano sredstvo. Protikandidata Brendla pregovori za moževim hrbtom, da naj mu razodene usodno resnico. Šibki Brendle, ki meni, da je »moževa dolžnost ubogati ženo«, stori po njeni želji in zabrusi svojemu plemenitemu dobrotniku v obraz zakoniti predpis, da zločinci ne morejo biti izvoljeni v parlament. Ta nesramna zakulisna igra ga zadene ko nož v hrbet, idealist Beresford se zruši, političnemu bankrotu se preti pridružili moralni polom in samomor:

Wray: Ali ni lojalnost nič? Ali ni sodružništvo nič? Ali ni ljubezen nič?

Beresford: Nič, nič, nič! Zgolj muka.

Pred očmi mu zazija brezno in obup mu prigovarja: »Človek ima privilegij, da se uniči.«

V odločilnem trenutku se pa premisli, češ: nečista kri naj išče takega zdravila. Mlad sem še, še teče topla kri po mojih žilah. Posebljena življenska sila Piskač mu veli: Vrne se k ženi in prični novo življenje. Neločljiva bosta kakor številki »ena« v številu »enajst«; drug od drugega odvisna, vendarle osamljena.

Tragedija se spremeni v komedijo, Beresford je rešen. Vrne se k ženi politično ubit, a moralno nedotaknjen.

C. D.:

Hermon Ould: „Piskač se smeje“

(Odlomki iz režijske knjige.)

1. prizor.

Scena: na tleh zelena preproga. Zadnje tretjino odra zavzema vzvišen, približno 2 m globok oder, raz katerega vodijo trojne stopnice na glavni oder. Levi in desni prostor tik za okvirjem zavzemata dva enako visoka oderčka, ki segata s stopnicami vred ca. 1:50 m proti sredi glavnega odra. Stopnice pokrite s sivim, nevtralnimi blagom. Vse, kar je navedenega do tu, je stalno in ostane skozi vso igro nespremenjeno. Vse spremembe se vršijo samo na teh stalnih podstavkih. (Gledé na hitro in enostavno menjavo.) Levo in desno: temnomodre zavese. Ozadje tvori prosojen prospekt, ki je na sredi prekrižan z okenskim križem, razen tega pa je v predpisani obliki na obeh straneh pokrit s temnomodrimi zavesami. Na sredi ozadja tvorita oba robova zaves odprto liso prospekta z navedenim križem, za katerim se visoko v profilu namesti Piskač s piščalko. (V simbolu izražena tragikomičnost dela: za križem — človeškim trpljenjem se smeje in piska Piskač — življenje.)

Opomba: Na vzvišenem odru na sredi — nizek podstavek, na tem podstavku dva udobna naslanjača, ki ju pokriva dolg, desno preko stopnic v prostor segajoč temen žamet. Levo (od gledalca) srednje visok progast svečnik s svečo.

Luč: Na sredi: oba reflektorja (desni in levi), temnomodro.

Ozadje: motna svetloba vzhajajoče zarje.

Sveča: rdečkast plamen.

Iz dvorane: reflektor z belim, ozkim žarkom.

Rekviziti: za odrom velika stenska ura z nizkim glasom.

Manjša ura z visokim, zvončkastim glasom.

Ko se zastor dvigne, čujemo v temi enakomerno tikanje velike ure. Sveča gori. Polgoma se svetli, luč v ozadju rahlo narase. Na prospektu za okenskim križem v profilu senca Piskača, ki daleč nekje piska svojo melodijo. Velika ura bije štirikrat. Od daleč se začuje kratek, ozek in zloben smeh. Nato: oba reflektorja. Pred ozadjem: Beresford Harrowfield, pokrit, sedi na desnem naslanjaču. Spi. Na njegovo ramo je naslonjena pravitako speča njegova žena Olga. Beresfordov obraz obsije ta hip ozek žarek svetle luči. On se prebudi.

Beresford (govori nisko, tiho, počasi, nepremično, kakor iz sanj zburjen, življenja in hrupa ne željan):

Ne moti ura moje hiše,
ne drami tik-tak mi miru, (manjša ura bije štiri)
umolknj zvončkov smeh. (V daljavi zategel petelinji
klic)

Izgubi glas se petelinji mi od slušnih strun.
(V ozadju luč narašča)

Zastrite sonce oknice,
da bežnih dni sprevoda ne odkrije.
Ne ugasnite svetle oljenice,
naj plamen sveče ne zamre. ☉

(Se potopi
spet v spanje,
zatisne oči,
nizko, tiho...)

Zazibajte me v molk,
v brezčasje potopite, da tako
v brezkončnem snu sedanjosti
ne vidim tega, kar še pride...

Luč na obrazu ugasne, osnovna luč izgine, samo sveča in luč v ozadju s sencami ostaneta. Nekje v daljavi — zategel, skovikajoč, pojemajoč in v prostoru čudno odmevajoč smeh Piskača. V temò zavesa pade.

* * *

Kratke oznake nekaterih oseb.

(Piskač, Clive, Mutter, Grimmon)

Piskač: abstraktna prikazen. Vtelešena in nepremagljiva življenjska sila v človeku, ki piska mimo vseh idej in preko vsega gorja venomer in ki ima kljub vsemu upiranju vendarle vedno prav. Pojavlja se nenadoma v najbolj nepričakovanem trenutku, prikazuje se v najrazličnejših oblikah in najrazličnejših odnošajih. Človek ga občuti zdaj kot zlobnega, porogljivega zasmehovalca, zdaj kot dobrega in prijateljskega svetovalca, zdaj kot rezkega ščuvalca in neizprosne bistrovidca, zdaj spet kot resnega in sočutnega, večnostnega modrijana. On roma in gode po svoje — pa če gode tako ali tako, navsezadnje ima prav vedno le on. Življenje, kakršno je, živi in piska in se smeje...

Oblečen je v groteskno, razdrapano, obrabljeno in skoro glumaškemu kroju podobno obleko. Ogrnjen v plašč. Ob strani nosi piščal.

Maska: bled obraz, z ostrimi potezami, temni, dolgi in fantastično razmršeni lasje. Posebni znaki: velika prožnost in zmožnost podajanja najrazličnejših izrazov v kretnjah in glasu. Njegov običajni prostor je nad prostorom človeškega blodnega tavanja in nehanja.

Clive: Tip. Predstavniki politične stranke takozvanih Rumenih, ki dejansko tudi na Angleškem ne eksistira, ki pa se predstavlja zlasti v teje potezi: na svojem ščitju nosi Boga in Cerkev, ne verjame v resnici ne v tega ne v ono, pač pa se s pomočjo obeh in z neumnostjo svojih volivcev jako čedno redi in sploh zelo uspešno in zadovoljno razvija. Po poklicu je župnik in je torej tudi temu primerno oblečen (z Rumenim odznakom v gumbnici). Možak je starejših let, narahlo osivel, gladko obrit, v obliče s podbradki cvetoč, rdeč in žareč, seveda širok in skoro preobilno rejen. Ta obilnost mu povzroča tudi težave: venomer se potji, venomer je razgret in upehan in zelo rad sedi. Kljub temu pa zelo živahen in dobre volje. Smeje se zdravo in nalezljivo. V zadovoljnem stanju (in v tem je skoro vedno) mežika z očmi, skomizgava brez posebnega vzroka z rameni, sklepa roke na trebuhu in obrača palce po znanem načinu. V celoti je humorist: sebi želi dobro, drugim pa zelo hudega nič. Živi po geslu: Bog je samemu sebi najprej brado ustvaril.

Mutter. Tudi tip (kakor vsi ostali »politiki« tega dela), in sicer predstavlja Zelene. Njegovo znamenje je »K a p e l a«. Star je in suh. Resen in strog. Na glavi razpolaga še z zadnjimi ostanki nekdanje slame. V obraz je rumenkasto-sive barve. Oblečen je čisto v črno, tudi rokavice ima črne, od katerih n. pr. leve javno sploh nikoli ne sleče. Zelo je dostojanstven, od časa do časa pa le prehrupno odpira in zapira čeljusti. V kretanju in govorjenju je lesen in odmerjen. V celoti je asket: verjetno je, da se v hudih urah tudi močno posti, da hodi po žrebliih in da se zaradi »notranje« potrebe tudi biča.

Grimmon: Je sicer socialista, toda njegov program nosi tehten napis: »Skleda in žlica«. V politiko je zašel po nesreči. On hoče biti čisto preprosto sit in pa židane volje. Vedenja je živahnega in prikupljivega. Po žepih ima raztresene razne ostanke jestvin, s katerimi si potem tekom odborovih sej krajša čas in teši svoje bridko življenje. Med sejami ga zebe, dolgčas mu je, pa čečka po papirjih, žveči karkoli in pije. V pomanjkanju boljšega, vodo. Kadar zine, zine nerodno in za resnost trenutka tudi stalno narobe. Za skledo dobre jedi bi z veseljem prepustil socializmu socialistom, in niti ena niti druga stranka bi ga živega nikdar več ne videla.

Slavko Osterc:

„Opera za tri groše“

Podobno kot Jonny je izzvala veliko »za« in »proti« nova Kurt Weillova opera na besedilo Berta Brechta. »Die Dreigroschenoper« jo imenujeta. Podnaslov se glasi: »Ein Stück mit Musik«. Obsega predigro (scenično) in osem slik. Vse to se odigrava v treh dejanjih. Ideja, snov ter deloma tudi glasba je vzeta iz angleške John Gayeve

»The Beggar's Opera« — »beraške opere«. Vložene balade in »songi« pa izvirajo iz nekoliko prikrojenih prevodov Francoza François Villona in Angleža Rudyarda Kiplinga. Libretist Bert Brecht je v nemški moderni literaturi znana pojava, v tem delu si je večino besedila in tudi prevodov v nemščino doslovno izposodil.

Komponist Kurt Weill se je narodil l. 1900. v Dessau ter je po poklicu operni kapelnik in živi že daljšo dobo v Berlinu. Študiral je glasbo pri Busoniju ter ima med sodobnimi nemškimi glasbeniki že »ime«. Pred »opero za tri groše« je napisal za gledališče že več del. (Protagonist, Royal-Palace, Car se da fotografirati.)

V predigri se nam pokaže organizacija beračev, ki dobivajo licence; vsak dobi svoj rajon in seveda gotove procente svojih prejemkov odrine organizaciji. Vodja, šef organizacije je Jonathan Jeremiath Peachum. Nekaj podobnega je danes organizacija produktivnih duševnih delavcev. In tisti procenti, ki jih mora odriniti producent, gredo na davke, taničjeme založniku, zastopniku avtorjev — skratka: Jonathanu Jeremiathu.

Osmero slik dejanja nam pove, kako je ugrabil vodja organizacije cestnih banditov hčerko vodje beraške organizacije. Je to velik krovok, Macheath po imenu. Tudi Makie Messer. Ona je Polly Peachum in ker ga ljubi, se poročita. V konjskem hlevu. Za poročno slovesnost okrase ta hlev z garniturami nekotikih pohištvev, od vsakega kaj. Nekateri se celo spodtikajo nad neckusno in neslogovno izbero mobilij. Na svatbo pride celo Brown, londonski policijski šef. Velik strah, deloma celo panika. Brown pa ni prišel »uradno«, — staro prijateljstvo z Makiem še pač ni zarjavelo. In čestita novoporočencema. Ambicioznejši člani »beračev« intrigirajo. Pravijo to in ono, celo trdè, da ima Makie že nekoliko soprog, razen tega da ima še svojo ljubezen v javni hiši, ki je baje tudi ne zanemarja. Peachum hoče hčerko prisiliti k ločitvi in podpira zasledovalno akcijo. Makie seveda zbeži. Nova zasledovanja. Zalotijo ga v javni hiši, pa zopet uteče. Tudi — žena Makieva — Lucy in Poly se kregata zanj. Berači demonstrirajo. Osumijo celo Browna, da Makiu pomaga na tihem. Izvedeli so za bivališče Makia in končno pade ta v roko pravice. Obsodba na smrt. Na vešalih seveda! Ljudje niso podkupljivi, tudi je menda premala vsota na razpolago. Končno govori Makie pod vešali »poslovilno besedo«. (Prej se je dobro najedel špargeljnov!) Pravi, da ne bo obešen, kajti to bi ne bil primeren konec za opero.

In res! Prihiti »nekdo ex machina« ter uradno sporoči, da Jackie ne bo obešen. In se še zgodi, da ga novokronana kraljica povzdigne v višji stan, recimo viteški ali plemiški. Poleg tega se zgodi še marsikaj, ki pa k tej vsebini prinese le karakterizacijo oseb, še bolj pa razmer.

Vse to dejanje se odigrava v prozi, brez glasbe. Glasba sestoji iz dvajsetih točk, ki pa z dejanjem samim nimajo bistvene zveze. So to »ouvertura«, pesmi (balade) in spevi (songi) nekoliko parodično prikrojeni, koncem vsakega dejanja pa po en »finale za tri groše«. Tudi koral najdemo v prvem dejanju.

Glasbo poznam le iz klavirskega izvlečka. Kakor sem čital v recenzijah o nekaterih nemških izvedbah te opere, zahteva Weill poleg običajnega orkestra še jazz-orkester. Godci so na vidnem mestu za sceno, scenične spremembe se pa vršijo pri dvignjenem zastoru. Ta tip opere je zelo blizu opereti, tudi glasba po svoji notranji strukturi ni daleč odtod. O tematičnem delu ni govora, še manj o kakih kontrpunktičnih problemih. Forme so kratke, jedrnate ter zelo podobne današnjim plesnim formam jazza.

Za mene je Weill med Nemci neke vrste bela vrana. Podobno kakor je bil pred kratkim E. d'Albert. Pred tremi leti sem slišal pod taktirko Zemlinskega v Pragi njegov Quodlibet za orkester. Od sodobnih evropskih komponistov mu je najbližje Španec Manuel de Falla, učeneec Debussyja. Weillova inštrumentacija mi je takrat imponirala. Njegov slog stremi za čim priprostejšim izrazom v kompoziciji in tudi v inštrumentaciji. Nobene note ni tam, ki bi ne bila res nujno potrebna. Weill s svojo glasbo ne išče Wagnerjevih globin (najbrž bi jih tudi ne našel), temveč se hoče približati publiku. Da se je pri tem približal istočasno opereti — kdo bi mu zameril. Tehnično je dovršen, orkester mu zveni, da je veselje. Res, veselje! Kajti išče si tudi libreta, ki so daleč od vsakega filozofskega razglabljanja in daleč od tragike. Konec mora biti zadovoljiv, pa če bi moral sam »gorila ex machina« na oder. Vidim v tem nekaj amerikanizma. Je to drzen korak od »izmučene tragike« v stran.

Je mnogo ljubiteljev umetnosti, ki so v principu proti tragiki. »V teater naj grem jokati, povrh pa naj še plačam!« pravijo. Ali bi ne bilo mogoče, da bi si publika »očiščevala« svojo dušo potom sosreče, ne le potom sosmole? Zakaj ne? Na to vižo zaključuje Brecht svoj izposojen libreto s finalom III: Der Mensch lebt nur von Missetat...

Kronika

Büchuerjev »Danton« na Dunaju. Na prihodnjih dunajskih slavnostih je hotel sodelovati tudi M. Reinhardt. Pod arkadami mestne hiše je nameraval vprizoriti »Dantona«, ki bi ga igral P. Hartmann, Robespiera pa W. Krauss. Dunajski gledališki ravnatelji pa izjavljajo te dni, da ne bodo dali za to predstavo, ki jo je hotel Reinhardt sedemkrat igrati, nobenih igralcev na razpolago in protestirajo proti mestni subvenciji, češ, da je ta naperjena proti dunajskim gledališčem.

Tudi Piscator piše. Znani berlinski režiser E. Piscator, ki je imel toliko uspeha in smole s svojim revolucionarnim in političnim gledališčem, piše knjigo o preteklosti, sedanosti in bodočnosti svojega odra.

Novo Molnarjevo komedijo »Ena, dve tri« bo vprizorilo dunajsko drž. gledališče.

Med Budimpešto in Bukarešto je bilo te dni dogovorjeno obojestransko gostovanje. Poleg drugega bi madžarski igralci igrali v Bukarešti igro

»Sivo oblačilo«, ki jo je spisala grofica Bethlen in ki je imela na premijeri v Milanu prav lep uspeh, rumunski gostje pa bi vprizorili v Budimpešti med drugim tudi neko muzikalno pantomimo, ki jo je zložila rumunska kraljica Marija.

V Beogradu je imel velik uspeh Albinijev »Baron Trenk«. — Albinijev »Baron Trenk« je imel velik uspeh, h kateremu sta pripomogla kapelnik Srbulj in režiser Klemenčič. — Uspelo Krležino dramo »Glembajevič« so igrali tudi v Beogradu. — Režiser Gavella je imel velik uspeh z obnovitvijo Popovičevih »Rodoljubov«.

V Osijeku je imela velik uspeh Kulundžičeva trodejanka »Gabrijelov obraz«, v katerem je igrala tudi g. Pregarčeva. — Uspela premijera je bila tudi Turgenjeva komedija »Plemiško gnezdoc« v dramtizaciji Sibirjakovega.

V Beogradu so 3. p. m. slovesno otvorili novo gledališče, ki je zgrajeno na mestu pogorele »Maneže« in ki nosi oficijelni naslov »Pozorište na Vračar«. Ob pol enajstih dopoldan so ga cerkveno blagoslovili, nato je imel pozdravni govor intendant Predić, nakar je imel daljše poročilo o stavbi univ. prof. inž. V. Zadžina. V imenu igralcev se je zahvalil B. Bojić. Nato so izvajali slavnostni program, ki je obsegal S. Biničkega »Iz moje domovine« pod taktirko komponista, dramski in operni člani pa so zaključili slavnost z recitacijami in arijami. Zvečer so igrali Popovičevo komedijo »Beograd nekdanj in danes« ter Petrovičev »Vozel«.

Naš rojak tenorist Darian je angažiran na dunajskem »Th. a. d. Wien« za prve tenorske partije. Fr. L.

PISKAČ SE SMEJE

Igra v devetih prizorih. Spisal Hermon Ould. Prevel Griša Koritnik.
Režija in scena: Ciril Debevec.

O S E B E :

Beresford Harrowfield	Levar
Olga, njegova žena	Mira Danilova
Gospa Harrowfield, njegova mati	Medvedova
Gospod Harrowfield, njegov oče	Kaukler
Clive	Cesar
Gospa Binding	Juvanova
Mutter	Gregorin
Swart	Potokar
Grimmon	Lipah
Wray	Jan
George Brendle	Kralj
Peggy	Rakarjeva
Piskač	Skrbinšek

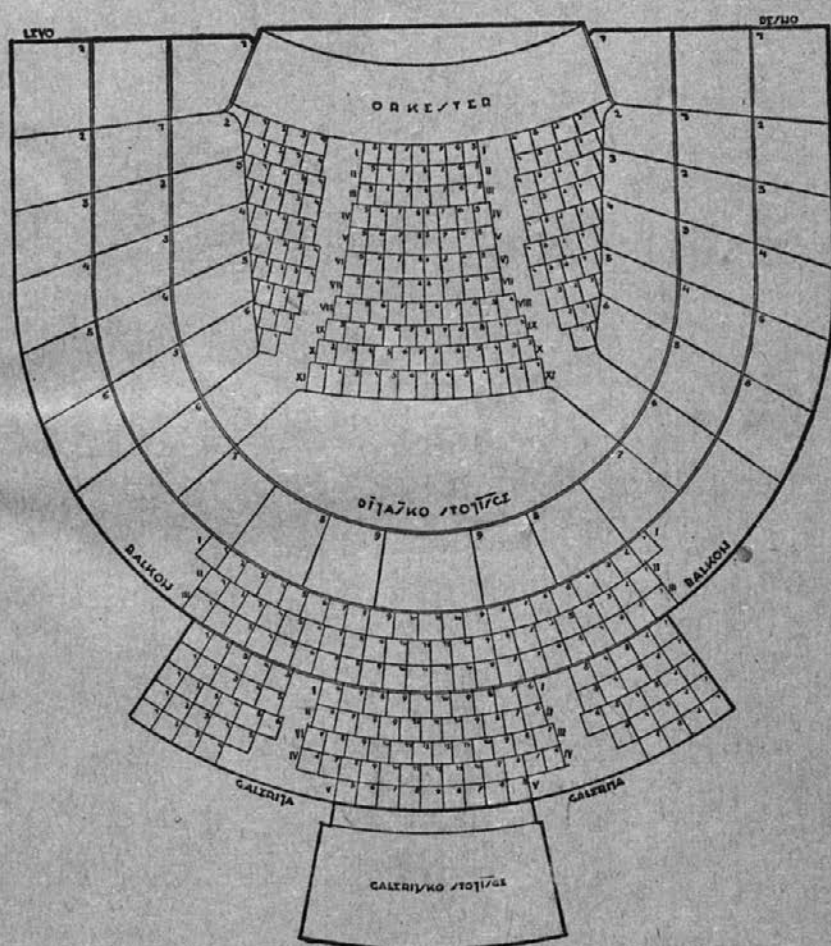
Po 3. in 6. sliki daljši odmor.

Lastnik in izdajatelj: Uprava Nar. gledališča v Ljubljani. Predstavnik: Oton Župančič. Urednik: Ciril Debevec. — Tiskarna Makso Hrovatin v Ljubljani.

NARODNO GLEDALIŠČE V LJUBLJANI

RAZVRSTITEV SEDEŽEV

OPERA

INSTITUT FÜR ANGEWANDTE MATHEMATIK

UNIVERSITÄT ZÜRICH

ZÜRICH

